

for ikke nægte, at det forbavser mig en hel Del at se, at venstre Fløj af det Flertal, som er dannet her om Finansloven, gaar en anden Vej. Det forbavser mig overordentlig at se, at de Herrer, der have talt om at gaa ned ad med Militærbudgetter, foreslaa dem ikke saa ganske ubetydelig forhøje. Thi det kan jo ikke nægtes, det er en Kendsgerning, som den ærede Ordfører ikke kommer uden om, at naar vi nu sende de militære Budgetter til Landstinget i en saadan Stikelse, som de saa efter Afstemningen ved denne Behandling, har aldrig nogen Sinde noget dansk Folketing stemt for saa høje Bevillinger til Militærvesenet som nu, og det til Trods for, at indeværende Aars Finansloov er ganske antagelig rigtig. Disse Tal skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, de bleve udførlig omtalte af det ærede Medlem for Ringløbing. Jeg skal kun i Tilslutning til ham sige, at Militærbevillingerne paa den Finansloov, som her foreligger, efter al Sandsynlighed ville blive ca. 108,000 Kr. højere end paa indeværende Aars Finansloov. Jeg er bleven stuffet af de 25 forhenværende Meningsfæller, jeg er bleven stuffet i Foraaret, og jeg er bleven stuffet nu igen, thi jeg havde dog tænkt, at det var Meningen ikke at gaa opad, jeg havde dog tænkt, at det var Højdepunktet, de havde naaet sidste Aar, jeg havde tænkt, det var et Slags Normalbudget, som ingen Magt i Verden kunde drive de Herrer ud over. Men de Herrer ere komne højere, og hvad er nu Grunden dertil? Ja, mon man ikke kan finde Grunden hertil i Højres Stilling? Jeg vil henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa de 10 Viners Betænkning, som Højre er ene om, og som findes aftrykt i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 107—108. Højremindretallet siger her, at de have strakt sig saa langt som paa nogen Maade forsvarligt for at muliggøre en regelmæssig Finansloov for næste Finansaar. Altsaa, Højremindretallet har strakt sig saa langt, som det overhovedet var forsvarligt for dette Mindretal at gaa. Men naar Højremindretallet har strakt sig saa langt, som det overhovedet var forsvarligt for det at gaa, og altsaa ikke kunde strække sig en Tomme længere, maa jeg erkende, at saa var der ikke andet at gøre for det andet Mindretal, som sammen med det udgør Flertallet, end at gaa op, indtil det naaede Højremindretallets yderste Grænse. Det forekommer mig, at Stillingen maa ses saaledes, skønt jeg ikke kan forstaa, at dette Højremindretal overhovedet kan nænne at presse Citronen saa haardt. Jeg vil for øvrigt her gøre opmærksom paa noget, som synes mig at ligge

i denne Fællesudtalelse fra Finansudvalgets Højre, det gamle, det rigtig gode gamle Højreparti. Der staar her, at Højremindretallet har strakt sig saa langt, som det paa nogen Maade finder forsvarligt, for at muliggøre en regelmæssig Finansloov. Men hvad vil det sige, at en Gruppe, et Parti, finder en Bevilling forsvarlig. Det er jo noget, som afhænger af et rent subjektivt Skøn, noget, som afgøres efter Følelse, efter Stemninger, efter, hvad man synes om, hvorvidt en saadan Bevilling bør gives eller ikke. Deraf afhænger det, om man finder det forsvarligt. Og saa siger Højremindretallet jo indirekte her, at længere ned end til, hvad de finde forsvarligt, kunne de ikke gaa for at muliggøre en regelmæssig Finansloov. Jeg synes, det efter denne Udtalelse ser ud, som om Højremindretallet finder, at Provisorierne i Virkeligheden ere slaaede fast som et Led i vor Forsfatning. Kan Højre saa, hvad det finder forsvarligt, ja, saa vil Højre overordentlig gerne være med til at muliggøre en regelmæssig Finansloov. Men vil Flertallet i Folketinget ikke bevilge saa meget, som Højre finder forsvarligt, saa maa man deraf slutte, at saa kan det ærede Højremindretal ikke være med længere, og saa vil det ærede Højremindretal falde over i Provisoriet igen. Af den Udtalelse, som her er kommen frem, synes jeg, at det fremgaar, at Højremindretallet betragter Provisoriet som et Led i vor Forsfatning, saaledes at, naar det passer Højre, kunne vi blive inden for Forsfatningens Ramme med ordinære Finanslove, men finder Højre det ikke forsvarligt, kunne vi gaa udenfor, ud i Provisoriet, som vi tidligere have gjort. Men hvis dette skal være Frugten af Forslaget, er dette sørgeligere, end jeg hidtil havde tænkt mig. Er virkelig Forsfatningen nu saa spænstig, at de Herrer mene at kunne spadserere ud af den og ind i den, alt efter som de finde Flertallets Stilling mer eller mindre heldig, alt efter som de finde, at det er forsvarligt at gaa saa langt eller ikke at gaa saa langt — er det endnu saaledes, saa ser jeg, ærlig talt, ikke, hvor det store, som skulde være vundet ved Forslaget, er blevet af. Thi skal dette, om vi skulle have provisoriske Finanslove eller ikke, afhænge af et rent subjektivt Skøn hos de Herrer Højremænd, saa er det en forunderlig Forsfatning, vi have, og saa har Forsfatningen slet intet vundet ved det, som blev labet i Foraaret.

Ogsaa jeg anbefaler Mindretallets Forslag til Vedtagelse. De blive vel nok ikke vedtagne; jeg gaar ud fra, at Flertallet stemmer dem ud; Flertallet har jo Magt